HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

2 iunie 2022*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare – Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 – Articolul 5 – Traducerea actelor – Suportarea cheltuielilor pentru traducere de către solicitant – Noțiunea de «solicitant» – Comunicarea, la inițiativa instanței sesizate, a actelor judiciare în atenția intervenienților în procedură”

În cauza C-196/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Ilfov (România), prin decizia din 4 februarie 2021, primită de Curte la 26 martie 2021, în procedura

SR

împotriva

EW,

cu participarea:

FB,

CX,

IK,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul J. Passer, președinte de cameră, domnul N. Wahl și doamna M. L. Arastey Sahún (raportoare), judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

* Limba de procedură: româna.

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru EW, de S. Dumitrescu, avocată;

– pentru guvernul român, de E. Gane, L.-E. Baţagoi și A. Wellman, în calitate de agenți;

– pentru guvernul francez, de A.-L. Desjonquères și N. Vincent, în calitate de agenți;

– pentru guvernul maghiar, de Z. Biró-Tóth și M. Z. Fehér, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de A. Biolan și S. Noë, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO 2007, L 324, p. 79).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între SR, pe de o parte, și EW, pe de altă parte, în legătură cu desfacerea căsătoriei lor prin acord, precum și cu stabilirea și exercitarea răspunderii părintești față de copilul lor minor.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Potrivit considerentelor (2)-(4) ale Regulamentului nr. 1393/2007:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în scopul notificării sau al comunicării.

(3) Consiliul, printr-un act din 26 mai 1997, a redactat o convenție privind notificarea sau comunicarea în statele membre ale Uniunii Europene a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială și a recomandat adoptarea acesteia de către statele membre în conformitate cu normele constituționale ale acestora. Această convenție nu a intrat în vigoare. Este necesar să se asigure continuitatea rezultatelor obținute în cadrul negocierilor pentru încheierea convenției.

(4) La 29 mai 2000, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială [JO 2000, L 160, p. 37, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 161]. Conținutul respectivului regulament are la bază, în mod substanțial, textul convenției."

4 Articolul 2 din acest regulament prevede:

„(1) Fiecare stat membru desemnează funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane, denumite în continuare «agenții de transmitere», care au competența să transmită actele judiciare sau extrajudiciare ce urmează să fie notificate sau comunicate într-un alt stat membru.

(2) Fiecare stat membru desemnează funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane, denumite în continuare «agenții de primire», care au competența să primească actele judiciare sau extrajudiciare provenind din alt stat membru.

[…]"

5 Articolul 5 din regulamentul menționat prevede:

„(1) Solicitantul este informat de către agenția de transmitere căreia acesta îi înaintează actul în vederea transmiterii că destinatarul poate refuza primirea acestuia, dacă actul nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8.

(2) Solicitantul suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului, fără a aduce atingere unei eventuale decizii adoptate ulterior de instanță sau de autoritatea competentă cu privire la sarcina suportării acestor cheltuieli."

6 Articolul 8 alineatul (1) din același regulament prevede:

„Agenția de primire informează destinatarul, folosind formularul-tip din anexa II, că acesta poate să refuze să primească actul de notificat sau de comunicat în momentul notificării sau al comunicării acestuia ori poate să returneze actul agenției de primire în termen de o săptămână, în cazul în care acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere în una dintre următoarele limbi:

(a) o limbă pe care destinatarul o înțelege sau

(b) limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care în acest stat membru există mai multe limbi oficiale, limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea."

Dreptul român

7 Articolul 61 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă din 1 iulie 2010 (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015) prevede:

„(1) Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare.

[…]

(3) Intervenția este accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți.”

8 Articolul 64 din această lege prevede:

„(1) Instanța va comunica părților cererea de intervenție și copii de pe înscrisurile care o însoțesc.

(2) După ascultarea intervenientului și a părților, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu a intervenției, printr-o încheiere motivată.

[…]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

9 SR și EW sunt mama și, respectiv, tatăl unui copil minor.

10 La o dată neprecizată în decizia de trimitere, SR și EW au introdus, fiecare, la Judecătoria Buftea (România) o cerere având ca obiect desfacerea căsătoriei lor, precum și stabilirea răspunderii părintești față de copilul lor și definirea modalităților de exercitare a acesteia.

11 Prin hotărârea din 4 iulie 2016, instanța respectivă a pronunțat desfacerea prin acord a căsătoriei dintre SR și EW. Aceasta a stabilit de asemenea reședința copilului la domiciliul mamei și a decis că autoritatea părintească urmează să fie exercitată în comun de cei doi părinți, asigurând menținerea legăturilor personale dintre tată și copil conform unui program de vizite. În plus, instanța menționată l-a obligat pe EW la plata unei pensii de întreținere pentru copil.

12 EW și SR au formulat fiecare apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere, Tribunalul Ilfov (România).

13 EW solicită, cu titlu principal, anularea hotărârii menționate pentru necompetența instanței și, cu titlu subsidiar, schimbarea sa în parte în ceea ce privește locul de reședință al copilului și plata unei pensii de întreținere pentru acesta din urmă.

14 SR solicită să i se acorde exercitarea exclusivă a autorității părintești, eliminarea programului de vizite stabilit în favoarea lui EW, modificarea cuantumului pensiei de întreținere stabilite în sarcina acestuia din urmă, precum și pronunțarea din nou cu privire la obligația de plată a cheltuielilor de judecată.

15 La 5 iulie 2018, FB, CX și IK, care sunt fratele, sora și, respectiv, bunicul patern al copilului, au formulat o cerere de intervenție în susținerea lui EW. Acești intervenienți au reședința în Franța.

16 Pentru a se pronunța cu privire la admisibilitatea în principiu a acestor cereri de intervenție, instanța de trimitere a stabilit, prin încheierea de ședință din 15 septembrie 2020, obligația lui SR și a lui EW de a asigura traducerea în limba franceză a citațiilor emise de această instanță în vederea comunicării lor către FB, CX și IK, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului nr. 1393/2007.

17 SR și EW au refuzat avansarea cheltuielilor în legătură cu traducerea în limba franceză a acestor acte de procedură, considerând că instanța de trimitere este cea care trebuie să le suporte. Aceste părți susțin că instanța de trimitere trebuie considerată „solicitant”, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007.

18 În această privință, instanța de trimitere arată că noțiunea de „solicitant”, în sensul articolului 5 din Regulamentul nr. 1393/2007, nu poate viza o instanță. Astfel, o instanță nu ar putea acționa decât în calitate de agenție de transmitere, în sensul articolului 2 alineatul (1) din regulamentul menționat, sau în calitate de agenție de primire, în sensul articolului 2 alineatul (2) din acesta. În speță, instanța de trimitere ar acționa în calitate de agenție de transmitere competentă să transmită actele judiciare în cauză în scopul notificării sau al comunicării în alt stat membru, și anume în Franța.

19 Din articolul 5 alineatul (1) din regulamentul menționat ar reieși că noțiunea de „solicitant”, la fel ca cea de „destinatar”, sunt în mod vădit excluse din domeniul de aplicare al noțiunilor de „agenție de transmitere” și, respectiv, de „agenție de primire”. Întrucât instanța de trimitere este, în cauza principală, agenția de transmitere, aceasta nu poate fi, așadar, considerată solicitant.

20 Potrivit acestei instanțe, solicitantul, în sensul Regulamentului nr. 1393/2007, este persoana care a introdus cererea și care are interesul ca o notificare să fie efectuată în conformitate cu acest regulament, pentru ca procedura judiciară să se poată finaliza. În speță, ar fi vorba despre SR și EW, în măsura în care fiecare dintre aceste părți a declarat apel la instanța de trimitere și, prin urmare, are în principiu un interes ca procedura de apel să se poată finaliza.

21 În aceste condiții, Tribunalul Ilfov a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În cazul în care instanța de judecată decide și stabilește citarea intervenienților la un proces civil, «solicitantul» în accepțiunea dispozițiilor articolului 5 din [Regulamentul nr. 1393/2007] este instanța de judecată din statul membru care decide citarea intervenienților sau partea litigantă din procesul aflat pe rolul instanței de judecată?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitate

22 Guvernul român consideră că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă, întrucât descrierea cadrului factual făcută de instanța de trimitere nu permite să se stabilească dacă în cauza principală se pune în mod concret problema necesității de a traduce actul procedural și implicit cea de a suporta cheltuielile aferente.

23 Mai precis, instanța de trimitere nu ar preciza dacă notificarea citațiilor către intervenienți a avut deja loc și dacă aceștia au refuzat să le primească pentru motivul că nu erau redactate într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune că o înțeleg. Or, în caz contrar, întrebarea adresată de instanța de trimitere ar fi ipotetică și, în consecință, inadmisibilă.

24 Potrivit acestui guvern, Curtea a avut deja ocazia să precizeze că, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, agenția de transmitere trebuie să atragă atenția solicitantului asupra riscului unui eventual refuz al destinatarului de a primi un act care nu este

redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8 din regulamentul menționat. Cu toate acestea, în temeiul Hotărârii din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 35), ar reveni solicitantului sarcina să decidă dacă este necesar să efectueze o traducere a actului în cauză, al cărei cost trebuie, pe de altă parte, să îl suporte, potrivit articolului 5 alineatul (2) din același regulament.

25 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Respingerea de către Curte a unei cereri formulate de o instanță națională este posibilă numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 21 decembrie 2021, Euro Box Promotion și alții, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 și C-840/19, EU:C:2021:1034, punctul 139 și jurisprudența citată).

26 În plus, în temeiul spiritului de cooperare care guvernează relațiile dintre instanțele naționale și Curte în cadrul procedurii preliminare, lipsa anumitor constatări prealabile ale instanței de trimitere nu conduce în mod necesar la inadmisibilitatea cererii preliminare în cazul în care, în pofida acestor lacune, Curtea consideră, având în vedere elementele care rezultă din dosar, că este în măsură să ofere un răspuns util instanței de trimitere (Hotărârea din 2 aprilie 2020, Reliantco Investments și Reliantco Investments Limassol Sucursala București, C-500/18, EU:C:2020:264, punctul 42 și jurisprudența citată).

27 În speță, trebuie să se constate că Curtea dispune de elemente suficiente care să îi permită să ofere un răspuns util instanței de trimitere. Astfel, este necesar să se arate că din observațiile scrise înaintate Curții de EW reiese că instanța de trimitere a comunicat deja, în cursul anului 2019, acte de procedură intervenienților, pe care aceștia, în conformitate cu Regulamentul nr. 1393/2007, ar fi refuzat să le primească pentru motivul că actele respective erau redactate în limba română. Întrucât nu cunosc această limbă, ei ar fi solicitat să primească actele de procedură menționate traduse în limba franceză.

28 Aceste elemente de fapt expuse de EW permit astfel completarea, în măsura în care este necesar, a cadrului factual prezentat de instanța de trimitere și, prin urmare, susțin prezumția de pertinență de care beneficiază întrebarea adresată, excluzând posibilitatea ca aceasta să fie considerată ipotetică.

29 În aceste împrejurări, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

30 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că o instanță care dispune transmiterea unor acte judiciare către terți care au solicitat să intervină în procedură trebuie considerată „solicitant”, în sensul acestei dispoziții.

31 De la bun început, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, solicitantul suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului, fără a aduce atingere unei eventuale decizii adoptate ulterior de instanță sau de autoritatea competentă cu privire la sarcina suportării acestor cheltuieli.

32 În această privință, trebuie să se constate că Regulamentul nr. 1393/2007 nu conține nicio definiție a noțiunii de „solicitant”.

33 În lipsa unei asemenea definiții, articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în lumina contextului său, precum și a obiectivelor urmărite de Regulamentul nr. 1393/2007 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 28, precum și, prin analogie, în ceea ce privește Regulamentul nr. 1348/2000, Hotărârea din 8 mai 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctul 45). Geneza unei dispoziții a dreptului Uniunii poate de asemenea să ofere elemente relevante pentru interpretarea acesteia (Hotărârea din 10 decembrie 2018, Wightman și alții, C-621/18, EU:C:2018:999, punctul 47 și jurisprudența citată).

34 În ceea ce privește, în primul rând, interpretarea contextuală și istorică a articolului 5 alineatul (2) din acest regulament, trebuie să se constate că însuși textul acestei dispoziții face o distincție între solicitantul care suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului și instanța sau autoritatea competentă sesizată în statul membru de origine care poate adopta ulterior o eventuală decizie cu privire la sarcina suportării acestor cheltuieli.

35 Această distincție între solicitant și instanța națională sesizată reiese de asemenea din jurisprudența Curții referitoare la Regulamentul nr. 1393/2007, în special din Hotărârea din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punctele 41-43), în care Curtea a subliniat, pe de o parte, că incumbă instanței sesizate în statul membru de origine sarcina să statueze asupra chestiunilor de natură substanțială, în cazul în care solicitantul și destinatarul actului au păreri diferite asupra acestora, și, pe de altă parte, că instanța menționată trebuie să se asigure că drepturile respective ale părților în cauză, și anume solicitantul și destinatarul, sunt protejate în mod echilibrat.

36 O distincție similară decurge din Ordonanța din 28 aprilie 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, punctul 75), în care Curtea a avut în vedere posibilitatea ca, prealabil declanșării procedurii de notificare sau de comunicare a actului, instanța sesizată să fie în situația să efectueze o primă apreciere provizorie cu privire la cunoștințele lingvistice ale destinatarului pentru a stabili, în acord cu solicitantul, dacă se impune sau nu o traducere a actului.

37 Trebuie arătat de asemenea că articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 face o distincție echivalentă cu cea vizată la punctul 34 din prezenta hotărâre atunci când dispune că solicitantul este informat de agenția de transmitere că destinatarul poate refuza primirea actului transmis dacă nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8 din acest regulament. Astfel, potrivit articolului 2 alineatul (1) din regulamentul menționat, agențiile de transmitere sunt funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane care au competența să transmită actele judiciare sau extrajudiciare ce urmează să fie notificate sau comunicate într-un alt stat membru. Din decizia de trimitere reiese că, în speță, instanța de trimitere acționează în calitate de agenție de transmitere.

38 De altfel, din considerentul (4) al Regulamentului nr. 1393/2007 rezultă că Regulamentul nr. 1348/2000, pe care l-a abrogat, avea la bază, în mod substanțial, textul convenției încheiate în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană privind comunicarea și notificarea în statele membre ale Uniunii Europene a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, adoptată prin Actul Consiliului Uniunii Europene din 26 mai 1997 (JO 1997, C 261, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 11, p. 206).

39 Raportul explicativ referitor la această convenție (JO 1997, C 261, p. 26), care este relevant pentru interpretarea Regulamentului nr. 1393/2007 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 2015, Tecom Mican și Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, punctul 40, precum și, prin analogie, în ceea ce privește Regulamentul nr. 1348/2000, Hotărârea din 8 mai 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctul 53), susține interpretarea articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007 potrivit căreia cheltuielile pentru traducerea unui act nu pot fi puse în sarcina instanței sesizate.

40 Astfel, comentariul referitor la articolul 5 alineatul (2) din convenția menționată, al cărui text este în esență identic cu cel al articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007, care figurează în raportul explicativ menționat, precizează că „termenul «solicitant» vizează, în toate cazurile, partea interesată de transmiterea actului. În consecință, nu poate fi vorba despre instanță”.

41 În aceste împrejurări, din interpretarea contextuală și istorică a articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007 rezultă că, atunci când o instanță dispune transmiterea unor acte judiciare către terți care solicită să intervină în procedură, această instanță nu poate fi considerată „solicitant”, în sensul acestei dispoziții, în vederea suportării tuturor cheltuielilor pentru traducere efectuate înainte de transmiterea acestor acte.

42 În al doilea rând, această constatare este susținută de interpretarea teleologică a Regulamentului nr. 1393/2007.

43 Astfel, Curtea a avut deja ocazia să precizeze, în ceea ce privește obiectivele Regulamentului nr. 1393/2007, că acesta urmărește să instituie, astfel cum reiese din considerentul (2) al acestuia, un mecanism de notificare și de comunicare în interiorul Uniunii a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, în perspectiva bunei funcționări a pieței interne. Așadar, în scopul îmbunătățirii eficienței și a celerității procedurilor judiciare și al asigurării unei bune administrări a justiției, regulamentul menționat instituie principiul unei transmiteri directe a actelor judiciare și extrajudiciare între statele membre, ceea ce are ca efect simplificarea și accelerarea procedurilor (Hotărârea din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctele 29 și 30, precum și jurisprudența citată, și Ordonanța din 28 aprilie 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, punctele 47 și 48).

44 Însă Curtea a declarat de asemenea că Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat astfel încât să se garanteze, în fiecare caz concret, un just echilibru între interesele solicitantului și cele ale destinatarului actului, prin intermediul unei concilieri a obiectivelor privind eficiența și celeritatea transmiterii actelor de procedură cu cerința de a asigura o protecție adecvată a dreptului la apărare al destinatarului acestor acte (Hotărârea din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 33 și jurisprudența citată, precum și Ordonanța din 28 aprilie 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, punctul 51).

45 În plus, Curtea a arătat că, deși este esențial, pe de o parte, ca, pentru ca destinatarul actului să își poată exercita efectiv dreptul la apărare, documentul în cauză să fie redactat într-o limbă pe care o înțelege, pe de altă parte, solicitantul nu trebuie să suporte consecințele negative ale unui refuz pur dilatoriu și vădit abuziv de a primi un act netradus, în cazul în care se stabilește că destinatarul acestuia înțelege limba în care acest act este redactat. Revine, așadar, instanței în fața căreia este pendinte litigiul în statul membru de origine sarcina de a proteja cât mai bine interesele fiecărei părți, în special examinând toate elementele de fapt și de probă concludente care demonstrează concret cunoștințele lingvistice ale destinatarului (a se vedea în acest sens Ordonanța din 28 aprilie 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, punctele 78 și 79).

46 Or, obligația instanței sesizate în statul membru de origine de a garanta un just echilibru între interesele solicitantului și cele ale destinatarului actului s-ar opune unei interpretări potrivit căreia această instanță ar trebui considerată solicitant, în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007. Astfel, respectarea unei asemenea obligații implică în mod necesar ca autoritatea căreia îi revine obligația respectivă să se afle într-o poziție de imparțialitate în raport cu interesele solicitantului și cu cele ale destinatarului. Rezultă că această autoritate nu poate fi confundată cu una dintre aceste persoane interesate, și anume solicitantul.

47 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, atunci când o instanță dispune transmiterea unor acte judiciare către terți care solicită să intervină în procedură, această instanță nu poate fi considerată „solicitant”, în sensul acestei dispoziții.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretat în sensul că, atunci când o instanță dispune transmiterea unor acte judiciare către terți care solicită să intervină în procedură, această instanță nu poate fi considerată „solicitant”, în sensul acestei dispoziții.

Semnături